

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobce: **F. F.**, narozený X
státní příslušník S. r.
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**
sídlem Loretánské náměstí 101/5, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2018, č. j. 305529/2018-VO,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2018, č. j. 305529/2018-VO, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 17. 5. 2018 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí

žalovaného ze dne 22. 4. 2018, č. j. 305529/2018-VO (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo na základě nového posouzení důvodů neudělení víza podle § 180e odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění zákona č. 222/2017 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), shledáno rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Rabatu (dále jen „velvyslanectví“) ze dne 9. 3. 2018 v souladu s § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců.

2. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že žalobce pobýval v letech 2006 až 2013 nelegálně v Itálii. Od roku 2013 mu bylo opakovaně vydáváno povolení k pobytu, a to vždy na dva roky. Platnost posledního povolení skončila 29. 3. 2016. Žalobce o prodloužení požádal až v listopadu 2016, byť tak měl učinit do 3 měsíců od skončení platnosti. Podle žalovaného je zřejmé, že si uvědomoval, že mu nebude povolení k pobytu v Itálii prodlouženo, a proto v prosinci 2016 přicestoval do České republiky, kde pobýval jeho bratranec M. F. (dále též jen „bratranec žalobce“). Ten údajnou shodou okolností žil v prostorách pronajatých budoucí manželkou žalobce M. F. (dříve D., roz. B.; dále též jen „manželka“, případně „partnerka“). Již 1. 3. 2017 podal žalobce žádost o přechodný pobyt z důvodu trvalého partnerského vztahu s budoucí manželkou. Poté, co byla jeho žádost zamítnuta pro neunesení důkazního břemene, uzavřel s ní dne 24. 11. 2017 sňatek, který však vykazuje znaky účelovosti. Žalovaný odmítl tvrzení žalobce, že sňatek byl plánovaný, neboť tak nelze z výpovědi manželky ze dne 19. 6. 2017 usuzovat. Naopak se jedná o účelový sňatek, jak jej definují sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě ze dne 2. 7. 2009, č. COM (2009) 313 final (dále jen „sdělení Komise č. COM (2009) 313 final“), a sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě ze dne 26. 9. 2014, č. COM (2014) 604 final (dále jen „sdělení Komise č. COM (2014) 604 final“), jehož přílohou je *Příručka pro řešení otázky účelových sňatků mezi občany EU a státními příslušníky třetích zemí v kontextu práva EU o volném pohybu občanů EU* (dále jen „příručka pro účelové sňatky“). Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou, že žalobcova manželka je finančně soběstačná, neboť podle daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2016 činily její příjmy jen 115 842 Kč před zdaněním. Nízké příjmy manželku nutí přivydělávat si v kavárně. Nemovitosti, které vlastní, jen získala po svých rodičích. Žalovaný konečně k možnému zásahu do rodinného života žalobce uvedl, že by jej měl spolu s manželkou realizovat v S., neboť zde má dvě nezletilé děti a jeho šance na získání stabilního zaměstnání v České republice jsou s ohledem na neznalost českého jazyka a základní vzdělání nízké. Žalobcova manželka má v České republice dospělého syna, který pracuje. Profesi kadeřnice může manželka žalobce vykonávat i v S..
3. Žalobce brojí proti závěru správních orgánů o účelovosti uzavřeného sňatku. Podle jeho názoru nebyly zjištěny kategorické nedostatky, které by odůvodňovaly odepření jeho vstupu na území EU, přestože je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Konkrétně namítl, že jeho dřívější neoprávněný pobyt v Itálii a porušování tamních pobytových předpisů není relevantní z hlediska důvodu zamítnutí žádosti o vydání víza podle § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť ten se týká jen obcházení (českého) zákona o pobytu cizinců. Rovněž není pravdou, že vstoupil na území České republiky nelegálně, neboť proti němu nebylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Dále žalobce namítl, že sňatkem se svou manželkou nezískal výhodnější postavení, neboť jej uzavřel až po účinnosti zákona č. 222/2017 Sb., jímž byl novelizován zákon o pobytu cizinců tak, že bylo znemožněno podávání žádostí o povolení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana České republiky v době platnosti výjezdního příkazu. Žalobcova procesní situace se tak nijak

nezlepšila. Pokud by jeho úmyslem bylo udržet se za každou cenu na území České republiky, tak by býval mohl využít možností, které mu dává § 169t písm. j) zákona o pobytu cizinců a podal by žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu z důvodu vztahu se státní příslušnicí jiného členského státu, neboť zákaz podání žádosti v době platnosti výjezdního příkazu se paradoxně týká jen slučování s občany České republiky. Dále namítl, že není na místě obviňovat žalobce z účelového postupu. Správní orgány nezkoumaly dostatečně manželský vztah, což podle jeho názoru plyne již z toho, že jeho manželku označovaly jejím dřívějším příjmením, tj. D.. Pravost svého vztahu bude žalobce teprve muset obhájit v novém řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu před Ministerstvem vnitra (kterou však bude moci podat až po přicestování do České republiky). V dané situaci je nemístné prejudikovat výsledek řízení o takové žádosti již v řízení o žádosti o krátkodobé vízum, která by tak měla být zamítána jen z kategorických důvodů jako např. zásadní protiprávnosti či nebezpečnosti žadatele. Dále žalobce namítl, že se žalovaný nedostatečně zabýval vztahem žalobce a jeho manželky jako takovým. Posoudil jej pouze s odkazem na dřívější žalobcovo jednání, aniž by přihlédl k jeho vývoji v čase. Kategorické nedostatky v jeho manželství však nebyly zjištěny. Dále žalobce namítl, že není podstatné, jak jeho manželka získala svůj majetek, ale že není sociálně slabá, což by ji motivovalo k uzavírání účelových sňatků. Ani skutečnost, že navázal partnerský vztah s manželkou rychle, automaticky nesvědčí o jeho účelovosti, stejně jako to, že neuspěl se žádostí o přechodný pobyt. Manželka za ním nyní opakovaně cestuje do Afriky, což je finančně nákladné, avšak dokládá to, že je manželství skutečně realizováno. Postup žalovaného žalobce vnímá jako přepjatý formalismus. Konečně žalobce namítl, že právo na respektování jeho soukromého a rodinného života převažuje nad zájmem na neudělení víza. Neudělení víza přitom přineslo jeho odloučení od jeho manželky.

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že žalobce byl motivován ke sňatku se svou manželkou, neboť věděl, že se tím zlepší jeho pozice i při podání žádosti o krátkodobé vízum. Prokázání trvalého vztahu podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců je totiž velmi obtížné ve srovnání s prokazováním manželství. Žalobce počítal s tím, že díky sňatku s manželkou obdrží krátkodobé vízum a po příjezdu do České republiky bude jeho pobyt legalizován do rozhodnutí o žádosti o povolení přechodného pobytu. Ta již nebude moci být zamítnuta z důvodu podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
5. Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Na návrh žalobce soud projednal věc přednostně (§ 56 odst. 1 věta za středníkem s. ř. s.), neboť žalobce, jenž v současné době pobývá v domovském státě, a jeho manželka jsou odloučení. Pokud by v dalším řízení vedeném žalovaným bylo zjištěno, že manželství účelově uzavřeno nebylo, měla by být doba odloučení zkrácena na minimum. Soud rovněž přihlédl k nákladům spojeným s cestami manželky za žalobcem do jeho domovského státu, jež byly osvědčeny letenkami a rezervačními emaily leteckých společností.
6. Dokazování žalobcem předloženými listinami (letenky, rezervační emaily, oddací list, čestné prohlášení manželčina syna) a fotografiemi, které navíc žalobce ani formálně

neoznačil za důkazy, soud neprováděl, neboť veškeré skutečnosti rozhodné pro posouzení věci vyplynuly z obsahu předloženého správního spisu.

7. Součástí správního spisu jsou v první řadě listiny, které se vztahují k předchozímu řízení o žalobcově žádosti o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Tuto žádost žalobce podal u Ministerstva vnitra dne 1. 3. 2017 a opíral ji o trvalý partnerský vztah s partnerkou (jeho nynější manželkou) ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
8. V rámci tohoto řízení byl dne 19. 6. 2017 proveden výslech žalobce a jeho partnerky. Žalobce vypověděl, že před příchodem do České republiky pobýval téměř 10 let v Itálii. Mezi lety 2006 až 2013 neměl pobytové povolení, o které požádal v roce 2009 a bylo mu uděleno až v roce 2013 na dva roky a poté opět na dva roky. Platnost již skončila a o další prodloužení žalobce nežádal, neboť jeho partnerka chtěla, aby zůstal v České republice. V Itálii měl žalobce pracovní povolení a pracoval jako živnostník (prodej a nákup). Do České republiky přijel v prosinci 2016. Živí se zde hudbou, má hudební skupinu se svým bratrancem M. F.. O víkendech má obvykle koncerty, ve všední dny je doma a pomáhá s domácími pracemi. Se svou partnerkou mluví anglicky. Seznámili se v prosinci 2016, kdy žalobce přijel na návštěvu za svým bratrancem, který potřeboval pomoc s koncerty, a v domě, kde bydlel, žila i jeho partnerka. Žalobce bydlel v přízemní jednotce a nahoře bydlela jeho partnerka. Potkávali se na zahradě a poté se i scházeli. Chodili společně na žalobcovy koncerty, na festival nebo do restaurace. Společné bydlení navrhla partnerka poté, co spolu byli asi měsíc a půl. Chtěli by mít děti, ale vzhledem k věku partnerky si nejsou jistí, zda to bude ještě možné. Ve společné domácnosti žijí se synem partnerky. Výdaje na bydlení a nákupy potravin platí společně tak, že žalobce své partnerce přispívá peníze podle toho, zda má koncerty. Většinu domácích prací dělá partnerka, žalobce často není doma, neboť učí tanec a bubnování v Praze. Žalobce doma stříhá zahradu, poslouchá hudbu, vaří nebo je na počítači. Zná některé přátele své partnerky, ale společně zatím nemají. Do budoucna plánují společný život a svatbu.
9. Partnerka žalobce vypověděla, že je rozvedená, má syna narozeného v roce 1991, středoškolské vzdělání a nedokončila vysokou školu. Pracuje jako kadeřnice bez pevné pracovní doby. Žalobce přijel do České republiky dne 16. 12. 2016. Se žalobcem se seznámila přes jeho bratrance, který u ní bydlel v rodinném domě. S oběma byla víceméně stále v kontaktu. Se žalobcem se doma denně scházeli, více si začali povídat. Komunikují spolu anglicky, partnerka žalobce jej učí češtinu. Po měsíci až dvou měsících navrhla žalobci společné soužití. Přibližně od ledna až února vystupují jako pár. O dětech mluvili, ale partnerce žalobce je již 45 let. O výdaje na bydlení se dělí, žalobce jí dává peníze, když má koncerty. Na chodu domácnosti se žalobce podílí vařením, také uklízí a pomáhá sekat zahradu. Doma se žalobce dívá na zprávy, společně jezdí na nákupy nebo chodí k řece. Do budoucna spolu plánují jet na podzim do Senegalu a do Itálie, kde má žalobce ještě nějaké věci. O sňatku se bavili, ale nejdříve je důležité, aby se seznámila s jeho rodinou a kulturou, nechť se do něčeho hnát.
10. Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 22. 8. 2017, č. j. OAM-3317-29/PP-2017, žalobcovu žádost o povolení přechodného pobytu zamítlo z důvodu, že neprokázal, že má s partnerkou trvalý partnerský vztah a žije s ní ve společné domácnosti ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Konstatovalo přitom mj., že výsledek pobytového šetření v místě bydliště žalobcovy partnerky, při němž bylo prokázáno společné soužití se žalobcem, jakož i výpovědi žalobce a partnerky, v nichž se dle názoru

Ministerstva vnitra oba převážně shodli (k tomu viz body 7 a 8 tohoto rozsudku), nemohou být dokladem o existenci pevného a trvalého vztahu. Výsledek pobytového šetření slouží jen jako podpora důkazů předložených žadatelem o povolení k přechodnému pobytu, a nemá proto vliv na rozhodnutí. Stejně tak byly pouze na podporu tvrzení žalobce provedeny výslechy, které však samy o sobě nemohou být důkazem, neboť se jedná pouze o slovní tvrzení účastníků řízení. Pokud žalobce sám nedoložil důkazy dokládající trvalost a pevnost vztahu, nelze tyto výpovědi považovat za důkazy.

11. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství hlavního města Prahy, ze dne 1. 12. 2017 byla žalobci podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců uložena povinnost opustit území České republiky ve lhůtě 50 dnů. Z jeho obsahu plyne, že se žalobce dobrovolně dostavil na Policii České republiky, neboť mu byl v návaznosti na zamítnutí jeho žádosti o povolení přechodného pobytu vydán výjezdní příkaz jen do 30. 11. 2017, avšak do Senegalu by chtěl vycestovat společně se svou manželkou, což v tomto termínu nebylo možné.
12. Z obsahu správního spisu soud dále zjistil, že dne 31. 1. 2018 žalobce podal na velvyslanectví žádost o udělení schengenského víza za účelem návštěvy rodiny nebo přátel s předpokládanou dobou trvání pobytu 90 dnů. V žádosti uvedl, že jeho rodinným příslušníkem je manželka M. F., státní příslušnice České republiky. K žádosti doložil oddací list, podle něž bylo manželství uzavřeno dne 24. 11. 2017 v Mnichovicích.
13. Pravděpodobně dne 9. 2. 2018 proběhl na velvyslanectví pohovor se žalobcem a jeho manželkou (záznam je ovšem velmi nepřehledný, je psán obtížně čitelným písmem a za použití francouzských a italských výrazů). Žalobce během pohovoru uvedl, že do České republiky dorazil autobusem v prosinci 2016 za účelem návštěvy svého „bratra“, který zde žil. Při té příležitosti se seznámil se svou manželkou, se kterou je nyní již jeden rok. Dříve žil asi pět let v Itálii, kam přijel na devadesátidenní (fr. *jours*) vízum s účelem pobytu hudba (fr. *musique*). Zde na ústní dohodu pracoval „s Italem“, který prodával oblečení, a také se příležitostně živil hudbou. Měl pracovní povolení (fr. *licence pour travail personnel*) pro osoby samostatně výdělečně činné (it. *lavoro autonomo* – samostatně výdělečná činnost). Získal zde dlouhodobé (fr. *long séjour*) povolení k pobytu (fr. *permis de séjour*) na dva roky (fr. *pour 2 ans*), které mu bylo na další dva roky prodlouženo (fr. *renouveler pour 2 ans*). Předtím byl několikrát (zejména v letech 1998, 1999 a 2005) v Německu (fr. *Allemagne*) na schengenské vízum a cestoval po Evropě. Na otázku, zda a jak dlouho byl žalobcův pobyt v Itálii nelegální, odpověděl, že ano, asi 3 až 4 roky. Dne 29. 3. 2016 žalobci skončila platnost druhé italské pobytové karty (fr. *carte de séjour*). V prosinci 2015 („Dec./2015“; pozn. soudu: pravděpodobně jde o chybu v psaní a je míněn rok 2016) požádal o její prodloužení na poštu. Cestoval poté s potvrzením z pošty. V Itálii podle žalobce stačí požádat o prodloužení do 3 měsíců po skončení platnosti pobytového oprávnění. Na schůzku („RDV“, fr. zkratka pro *rendez-vous*; pravděpodobně myšleno ústní jednání v řízení o pobytové žádosti) se měl žalobce dostavit v únoru (fr. *février*) 2017. Na ni však již nešel, neboť v Itálii neměl práci a chtěl žít v České republice s manželkou. Od prosince „2017“ (pozn. soudu: zřejmě jde o chybu v psaní a je myšlen rok 2016, kdy žalobce přijel do České republiky) žil u bratra asi měsíc, pak žil u manželky, která hradila náklady a vařila. Pracoval jen s hudbou, neměl k tomu oprávnění. Za práci mu platil bratr 1 000 Kč za koncert, za měsíc si vydělal asi 3 - 4 000 Kč. Skupina, ve které žalobce hraje, se jmenuje „B. a. F. F.“ (pozn. soudu: název skupiny je B., viz <http://www.X.cz>), má šest členů a působí na festivalech v Praze a Brně. Bratr má syna s Češkou, je perkusionista, hraje na

diskotékách. Žalobce neví, jak je placen. V březnu 2017 žalobce požádal o přechodný pobyt v České republice. Žalobce se chce k placení daní přihlásit, až bude v České republice, nevěděl, že to bylo možné už za trvání fikce pobytového oprávnění. S manželkou se rozhodli se vzít přibližně v říjnu až listopadu 2017.

14. Manželka žalobce na pohovoru vypověděla, že se se žalobcem seznámili v bytě v S., kam 16. 12. 2016 přijel za svým bratrancem „T.“, jehož poznala dříve než žalobce. Jeho přítelkyní je její kamarádka. Žalobce pobýval 10 let v Itálii, kde hrál v kapele a pracoval mj. jako zahradník a prodával oděvy (další uvedená pracovní aktivita je nečitelná). Žalobce je nyní učitel hudby a tance. O svatbě uvažovali asi od léta, nápad vzít se byl její.
15. Přípisem ze dne 16. 2. 2018 velvyslanectví požádalo Ministerstvo vnitra o informaci, jakým italským dokumentem žalobce v řízení o žádosti o přechodný pobyt prokazoval své pobytové oprávnění na území Evropské unie a do kdy bylo platné. V odpovědi ze dne 6. 3. 2018 Ministerstvo vnitra uvedlo, že žalobce předložil originál pobytové karty vydaný Italskou republikou s platností do 29. 3. 2016.
16. Velvyslanectví rozhodnutím ze dne 9. 3. 2018 zamítlo žalobcovu žádost o vydání krátkodobého víza z důvodu, že se dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění uvedlo, že sňatek žalobce a jeho manželky byl účelový, neboť sloužil především k legalizaci žalobcova pobytu na území Evropské unie. Žalobce se také chová dlouhodobě protiprávně a porušuje pravidla hostitelských zemí, neboť sám připustil, že od roku 2006 do roku 2013 pobýval v Itálii protiprávně. O prodloužení pobytového oprávnění, jehož platnost skončila 29. 3. 2016, požádal až v listopadu 2016, ačkoliv podle vlastních tvrzení tak měl učinit do tří měsíců od konce jeho platnosti. Žalobce též během konzulárního pohovoru uznal, že v roce 2016 opět pobýval na území Itálie protiprávně. To vše svědčí o představách žalobce o respektování pravidel hostitelské země. Podle velvyslanectví se vzhledem ke zpřísnování imigrační politiky v Evropské unii i Itálii jeví jako velmi pravděpodobné, že si žalobce uvědomil, že mu reálně hrozí neobnovení pobytového povolení. Proto využil legálního pobytu svého bratrance v České republice, za nímž přijel již v době, kdy neměl povolen pobyt na území Evropské unie. Se svou manželkou velmi rychle navázal vztah, který mu umožnil podat žádost o povolení k přechodnému pobytu. Ministerstvo vnitra žalobcovu žádost zamítlo. Žalobce proto poté ve snaze udržet se na území České republiky uzavřel sňatek se svou manželkou.
17. Žádostí ze dne 16. 3. 2018 požádal žalobce o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza podle § 180e zákona o pobytu cizinců. V předkládací zprávě (průvodním dopise) velvyslanectví doplnilo, že pracovník italského konzulátu v Rabatu velvyslanectví sdělil, že žalobce podal žádost o prodloužení pobytového povolení na poště dne 18. 10. 2016 a že potvrzení o podání žádosti o prodloužení pobytového povolení na poště umožňuje cizinci odjíždět a vracet se do Itálie po dobu dalších 6 měsíců.
18. Napadeným rozhodnutím ze dne 22. 4. 2018 žalovaný shledal, že rozhodnutí velvyslanectví je v souladu s § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců.
19. Podle § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců „[c]izinci, který žádá o krátkodobé vízum jako rodinný příslušník občana Evropské unie a sám není občanem Evropské unie a hodlá doprovázet občana Evropské unie na území nebo následovat občana Evropské unie, který na území pobývá, se krátkodobé vízum neudělí, jestliže [...] se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat vízum k pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství [...]“.

20. Před samotným posouzením věci je třeba správním orgánům vytknout dílčí nedostatky ve vedení správního spisu, který se týká zápisu z konzulárního pohovoru se žalobcem a jeho manželkou konaného zřejmě dne 9. 2. 2018. Uvedený zápis, jehož obsah má značný význam pro posouzení věci, je po formální i obsahové stránce velmi nepřehledný a na samé hranici srozumitelnosti. Zápis je psán ručně, což by samo o sobě nebylo na závadu, avšak jeho obsah je takřka nečitelný. Zápis není nijak označen ani jednoznačně datován, není podepsán a po obsahové stránce postrádá jakoukoliv logickou strukturu. Soud si je vědom, že v dané věci se v převážné míře (viz § 168 zákona o pobytu cizinců) neaplikuje zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a že konzulární pohovor je veden zpravidla neformálním způsobem. Ostatně nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 810/2009, o kodexu Společenství o vízech (dále jen „vízový kodex“), v čl. 21 odst. 8 toliko stanoví, že konzuláty mohou žadatele v odůvodněných případech předvolat k pohovoru, aniž by blíže upravovalo jeho formální průběh a způsob dokumentace. Podklady pro rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení víza však musí být v takové podobě, aby byl postup velvyslanectví a žalovaného přezkoumatelný, neboť čl. 32 odst. 3 vízového kodexu (jenž je proveden § 180e zákona o pobytu cizinců) zaručuje možnost podat odvolání, přičemž rozhodnutí musí být také přezkoumatelné soudem (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 13. 12. 2017, *Soufiane El Hassani*, C-403/16, dostupný na <http://curia.europa.eu>). Případné nedostatky jdou k tíži správního orgánu a v případě že se rozhodnutí opírá o skutkový stav, který nemá oporu ve spisech, je to důvod pro jeho zrušení [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. V tomto ohledu lze jen doporučit, aby v obdobných případech byl zápis vždy sepsán čitelně, byl řádně označen a datován, aby byl logicky a přehledně strukturován, a dále aby s ohledem na zachování jeho důkazní hodnoty byl vždy podepsán alespoň osobou, která jej pořídila, a případně též osobou (osobami), s níž byl pohovor veden.
21. Podstata žalobních námitek uplatněných v žalobě spočívá v nesouhlasu žalobce se závěrem, že manželství s jeho manželkou bylo uzavřeno účelově ve smyslu § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Žalobce obecně vytýká žalovanému, že se nezabýval dostatečně posouzením vztahu s manželkou a že skutečnosti, o něž napadené rozhodnutí opřel, nedostačují k tomu, aby mu byl odepřen vstup na území EU (resp. vydání víza). Dále pak v rámci dílčích žalobních námitek brojí proti jednotlivým argumentům, na základě nichž dospěl žalovaný k závěru o účelovosti uzavřeného sňatku.
22. Pokud jde o pojem účelově uzavřeného manželství, je třeba uvést, že relevantní právní úprava obsažená v zákoně o pobytu cizinců vychází z práva Evropské unie, který provádí směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice o volném pohybu osob“). Při posuzování účelovosti manželství je tedy třeba dbát toho, aby citované ustanovení bylo vykládáno eurokonformně, přičemž je vhodné přihlížet i k právně nezávazným aktům orgánů Evropské unie (*soft law*) poskytujícím bližší interpretační rámec [srov. bod 28 rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 23. 11. 2017, č. j. 7 Azs 326/2017 – 21, a tam citovanou judikaturu; všechna rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz]. V případě posuzování účelovosti sňatku se jedná především o rezoluci Rady ze dne 4. 12. 1997, 97/C 382/01, o opatřeních, která je třeba přijmout pro potírání účelových manželství (dále jen „rezoluce Rady 97/C 382/01“), sdělení Komise č. COM (2009) 313 final a sdělení Komise č. COM (2014) 604 final spolu s příručkou pro účelové sňatky, jež je jeho přílohou (uvedené dokumenty jsou

dostupné na <https://eur-lex.europa.eu/>; není-li dále uvedeno jinak, bude citováno podle anglických jazykových verzí).

23. Při hodnocení účelovosti manželství tak lze vycházet z indikativních kritérií, která jsou stanovena shora uvedenými prameny evropského *soft law*. Podstatnými indiciemi svědčícím o účelovosti jsou podle čl. 2 rezoluce Rady 97/C 382/01 zejména skutečnosti, že *„není udržováno manželské soužití; chybí společné přispívání k odpovědnostem vyplývajícím z manželství; manželé se nikdy před sňatkem neviděli; manželé se neshodnou při uvádění svých osobních údajů, důležitých osobních informací či informací o průběhu první schůzky; manželé nehovoří společným jazykem; sňatku předcházelo předání finanční částky; některý z manželů v minulosti uzavřel účelový sňatek nebo se dopustil porušení předpisů o pobytu cizinců.“* Prokazování účelovosti proto musí být nutně založeno na zjištění okolností provázejících seznámení obou snoubenců, jejich svatbu a následný život (srov. body 22 a 27 rozsudku NSS ze dne 2. 10. 2013, č. j. 1 As 58/2013 – 43). Je však třeba mít na paměti, že naplnění indikativních kritérií nutně nevede k automatickému závěru, že manželství je účelové, ale má zastupitelský úřad vést pouze k tomu, aby sám podnikl další kroky, které by jeho podezření vyvrátily nebo potvrdily. Zjištěné skutečnosti je nutno posuzovat ve svém souhrnu a důkladně zhodnotit i ty, které svědčí ve prospěch řádného úmyslu manželů; v opačném případě správní orgán zatíží své rozhodnutí nepřezkoumatelností (srov. body 28 a 29 shora citovaného rozsudku NSS sp. zn. 7 Azs 326/2017 a tam citovanou judikaturu, či bod 20 rozsudku NSS ze dne 22. 2. 2017, č. j. 2 Azs 355/2016 – 62).
24. Rovněž je třeba zdůraznit, že účelovost manželství je povinen prokazovat správní orgán, který usiluje o omezení práv podle směrnice o volném pohybu osob (srov. sdělení Komise č. COM (2009) 313 final, str. 17; shodně bod 24 výše citovaného rozsudku NSS sp. zn. 1 As 58/2013, či body 60 až 67 rozsudku NSS ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015 – 40). K tomu, aby bylo možné považovat manželství za účelové, je tedy nutno prokázat, že jeho uzavření směřovalo *výlučně* (nebo alespoň převážně) k získání práva vstupu či pobytového oprávnění. Sama skutečnost, že cizinci přineslo imigrační výhody, nestačí (srov. příručka pro účelové sňatky, str. 9; sdělení Komise č. COM (2009) 313 final, str. 15; čl. 1 rezoluce Rady 97/C 382/01; a odstavec 28 preambule směrnice o volném pohybu osob; obdobně viz též body 55 a 56 shora citovaného rozsudku NSS sp. zn. 4 Azs 228/2015). Účelový charakter manželství je potřeba posuzovat po celou dobu správního řízení, neboť vztahy mezi manžely se mohou vyvíjet (srov. např. bod 11 rozsudku NSS ze dne 27. 3. 2014, č. j. 10 Azs 9/2014 – 32).
25. Žalobce konkrétně namítal, že se žalovaný nezabýval samotným vztahem obou manželů, zejména neposoudil nový vývoj jejich vztahu. Tomu lze přisvědčit. Žalovaný své rozhodnutí opřel v podstatě o tyto důvody: žalobce si měl uvědomovat, že mu italské pobytové oprávnění nebude prodlouženo; krátce po příjezdu do České republiky navázal vztah se svou manželkou a požádal na základě toho o přechodný pobyt; sňatek byl uzavřen poté, co se žalobci nepodařilo prokázat trvalý partnerský vztah, aniž by byl dříve plánován; a manželka žalobce má nízké příjmy, přičemž nemovitý majetek získala od svých rodičů. Velvyslanectví ve svém rozhodnutí navíc žalobci kladlo k tíži, že dříve nerespektoval italské pobytové předpisy.
26. Jak je patrné, žalovaný i velvyslanectví při posouzení účelovosti sňatku žalobce, pokud jde o skutečnosti týkající se vlastního vztahu žalobce a jeho manželky, zohlednili jen délku vztahu před podáním žalobcovy žádosti o povolení přechodného pobytu. K ostatním skutečnostem, ač by mohly svědčit v žalobcův prospěch, vůbec nepřihlédli. Optikou

indikativních kritérií (viz např. výše bod 19; obdobná kritéria obsahují i ostatní prameny *soft law*) se jedná především o otázky, zda spolu manželé žijí a podílí se na společných záležitostech, jak dlouho trval jejich vztah před sňatkem, zda znají navzájem své poměry (včetně vzájemné shody o osobních informacích a informacích o průběhu první schůzky) a dorozumívají se společným jazykem. Uvedené faktory přitom podle obsahu správního spisu hovoří ve prospěch neúčelovosti manželství. Z výpovědí obou manželů v rámci řízení o žádosti o přechodný pobyt je např. zřejmé, že v této době (19. 6. 2017) již asi 4 až 5 měsíců společně žili v bytě manželky žalobce. Oba se jak finančně, tak prací (vaření, úklid, praní, údržba zahrady) podíleli na chodu domácnosti, v zásadě znali vzájemné osobní poměry (rodinný stav, předchozí vztahy a děti, vzdělání a zaměstnání včetně dřívějších, průběh vzájemného seznámení aj.) a byli schopni spolu komunikovat v angličtině. Z protokolů o výsledcích provedených Ministerstvem vnitra, které měli žalovaný i velvyslanectví v průběhu řízení k dispozici a jejichž pravost nerozporovali, přitom nejsou patrné žádné významnější rozpory, což platí i o pohovorech provedených později na velvyslanectví. Z rozhodnutí Ministerstva vnitra o žalobcově žádosti o přechodný pobyt dále plyne, že při pobytovému šetření dne 17. 3. 2017 v místě bydliště žalobcovy manželky zde byli zastiženi oba manželé, oba zde měli své osobní věci a vše nasvědčovalo jejich společnému soužití. Uvedené skutečnosti nelze přehlížet jen z toho důvodu, že výsledky žalobce a jeho manželky i pobytové šetření byly v řízení o žalobcově žádosti o přechodný pobyt provedeny z iniciativy Ministerstva vnitra, a nikoliv na návrh žalobce. Tyto skutečnosti ostatně potvrzuje i prohlášení manželčina syna ze dne 12. 3. 2018, podle něhož žalobce se svou manželkou bydlel ve společné domácnosti.

27. Žalobci lze taktéž přisvědčit v tom, že žalovaný nezjišťoval, jak se vztah manželů vyvíjel a jaká je jeho nynější povaha. Pohovor na velvyslanectví se podrobně soustředil na pobytovou a pracovní minulost žalobce a jen okrajově se dotkl vzájemného soužití obou manželů (v zásadě jen otázkami kdy a kde se manželé seznámili a odkdy uvažovali o svatbě), či ověřování vzájemných znalostí (resp. rozporů ve výpovědích). Ostatní relevantní podklady (zejm. protokoly o výsledcích žalobce a manželky) pak převážně pocházejí z řízení o žádosti žalobce o přechodný pobyt, v němž bylo rozhodnutí vydáno dne 22. 8. 2017 – k datu vydání napadeného rozhodnutí (22. 4. 2018) byly tedy minimálně 8 měsíců staré (což je více než polovina délky vztahu obou manželů k tomuto dni).
28. Na tomto místě je třeba uvést, že podle příručky pro účelové sňatky [viz str. 34 a 35; shodně viz str. 7 sdělení Komise č. COM (2014) 604 final] mají správní orgány v první řadě zjišťovat a zvážit známky (indikativní kritéria) toho, že manželství *není* účelové (nejde o zneužití práva volného pohybu) a až poté, co jejich zkoumání nevede k závěru, že manželství je skutečné, se zaměřit na známky zneužití (tzv. *double-lock mechanism*). V dané věci postupoval žalovaný (byť v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že se řídil příručkou pro účelové sňatky) přesně opačně. Řadu potenciálně relevantních kritérií potvrzujících existenci trvalého vztahu mezi manžely (viz str. 36 příručky pro účelové sňatky) k datu svého rozhodnutí vůbec nezjišťoval, případně je jednoduše přehlédl, a soustředil se pouze na okolnosti, které svědčily o účelovosti manželství (k těmto okolnostem viz dále body 31 a násl. tohoto rozsudku). Konkrétně se žalobce vůbec nezabýval otázkami, jak blízký je vztah obou manželů, zda hodlají založit rodinu, zda stále vedou společnou domácnost (případně jak často jsou spolu v kontaktu) nebo zda nemají dlouhodobé finanční či právní závazky. Žalovaný rovněž vůbec nepřihlédl k délce vztahu, který měl podle tvrzení žalobce v době rozhodnutí žalovaného trvat již patnáct měsíců.

29. Na základě shora uvedeného tedy soud musí konstatovat, že napadené rozhodnutí je jednak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný komplexně nevyhodnotil všechna relevantní indikativní kritéria, pokud jde o samotný vztah žalobce a jeho manželky, byť by mohly být ve prospěch úmyslu manželů, a toliko se jednostranně zabýval faktory svědčícími o účelovosti manželství. Napadené rozhodnutí dále v rozporu s § 3 správního řádu vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť žalovaný řádně neobjasnil vztah obou manželů ke dni svého rozhodnutí. Námitka žalobce je proto důvodná.
30. I přes uvedený závěr se však soud dále zabýval i ostatními námitkami, jimiž žalobce vyvrací jednotlivá dílčí zjištění, jež ve svém souhrnu vedla žalovaného k (byť nedostatečně odůvodněnému) závěru o účelovosti uzavřeného manželství. Ačkoliv posouzení těchto námitek s ohledem na zjištěné nedostatky rozhodnutí nemůže vést k jednoznačnému závěru o tom, zda manželství bylo uzavřeno účelově či nikoliv, neboť v tomto ohledu soud nemůže nahrazovat zcela chybějící úvahy správních orgánů, mělo by alespoň jejich rámcové vypořádání přispět k řádnému posouzení věci žalovaným v dalším řízení.
31. Žalobce konkrétně namítl, že jeho dřívější neoprávněný pobyt v Itálii není při posuzování účelovosti manželství relevantní. K tomu soud uvádí, že nelze říci, že by skutečnost, že cizinec nerespektuje zákony hostitelského státu, byla pro závěr o účelovosti manželství za všech okolností nepodstatná, neboť podle čl. 2 rezoluce Rady 97/C 382/01 jsou jedním z indikativních kritérií i nesrovnalosti v pobytové minulosti cizince („*past history of [...] residence anomalies*“, „*irrégularités de séjour*“; výše v bodě 19 citovaným rozsudkem 1 As 58/2013 přeloženo jako „*porušení předpisů o pobytu cizinců*“, což spíše odpovídá německé verzi „*ein oder beide Ehegatten [...] sich unbefugt in einem Mitgliedstaat aufgehalten haben*“: jeden nebo oba manželé neoprávněně pobývali v členském státě). Později přijaté prameny *soft law* nicméně uvedené kritérium upřesnily v tom smyslu, že cizinec se v minulosti musel dopustit zneužití zákona nebo podvodného jednání s cílem získat pobytové oprávnění („*past history of [...] other forms of abuse and fraud to acquire a right of residence*“, viz str. 16 sdělení Komise č. COM (2009) 313 final a obdobně str. 37 příručky pro účelové sňatky). To je logické, neboť obcházení zákona formou účelového manželství předpokládá zavinění ve formě přímého úmyslu (srov. např. bod 13 výše citovaného rozsudku NSS sp. zn. 2 Azs 355/2016). Z jakéhokoli porušení pobytových právních předpisů tedy ještě nelze dovozovat tendenci cizince dopouštět se obcházení zákona účelovým sňatkem.
32. V dané věci z obsahu správního spisu (zejména výpovědí žalobce při výslechu dne 19. 6. 2017 a pohovoru před velvyslanectvím) plyne, že do Itálie nejprve přicestoval na vízum, poté zde několik let pobýval bez pobytového oprávnění, následně si vyřídil pobytovou kartu na dva roky, kterou si na další dva roky prodloužil a před příjezdem do České republiky ještě jednou požádal o prodloužení, byť podle jeho tvrzení později, než vyžadují italské zákony. Z toho lze (i v kontextu dalších vyjádření žalobce, např. ohledně placení daní a pracovního povolení) usuzovat na ledabylý přístup žalobce, jenž sice po určitou dobu (2013 – 2016) pobýval legálně, nicméně před udělením pobytové karty dlouhodobě pobýval v Itálii nelegálně a nelegální byl i jeho pobyt po skončení platnosti pobytové karty dne 29. 3. 2016. Uvedené svědčí o tom, že žalobce již v minulosti dlouhodobě porušoval právní předpisy upravující pobyt cizinců na území Itálie, kde pobýval. Takové jednání pochopitelně nelze schvalovat, a byť z neoprávněného pobytu na území Itálie ještě nelze bez dalšího vyvozovat účelovost uzavřeného manželství, svědčí pobytová historie žalobce

spíše v jeho neprospěch, neboť zavedává důvod pro domněnku, že motivem k uzavření manželství byla právě snaha o legalizaci pobytu.

33. Žalobce dále namítl, že jeho vstup do České republiky nebyl nelegální, neboť proti němu nebylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. S tím ovšem nelze souhlasit. Zda je či není proti cizinci zahájeno řízení o správním vyhoštění, nic nevypovídá o (ne)oprávněnosti jeho vstupu na území, ale toliko o tom, zda byly skutečnosti tomu nasvědčující příslušnými správními orgány (zejména Policií České republiky) zjištěny. Ze žalobcem citovaných ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 8 a písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců ostatně ani neplyne povinnost je zahájit v případě, že legálnímu pobytu předcházela nelegální vstup na území. Z přípisu Ministerstva vnitra ze dne 6. 3. 2018 plyne, že žalobce v řízení o povolení k přechodnému pobytu předložil toliko již neplatnou italskou pobytovou kartu s platností do 29. 3. 2016. To žalobce nyní nepopírá ani nepředkládá žádný jiný doklad, který by jej v prosinci 2016 opravňoval ke vstupu a pobytu na území České republiky. Jde tedy beze sporu o okolnost, která jde žalobci k tíži.
34. Dále žalobce namítl, že uzavřením manželství nezískal žádnou výhodu, neboť v té době již podle § 169r odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců nebylo možné podat žádost o přechodný pobyt v době platnosti výjezdního příkazu. Ani s touto argumentací nelze souhlasit. Je pravdou, že v době uzavření manželství (24. 11. 2017) by podle uvedeného ustanovení bylo řízení o případné nové žádosti žalobce zastaveno, neboť mu byl do 30. 11. 2017 udělen výjezdní příkaz. To však neznamená, že mu sňatek nijak neulehčil jeho pobytovou situaci, neboť, jak správně ve svém vyjádření uvádí žalovaný, žalobci by mohl usnadnit získání krátkodobého víza, o jehož neudělení jde v dané věci. I k jeho získání je totiž potřeba, aby byl žalobce rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle § 15a zákona o pobytu cizinců. Jako manžel občanky České republiky přitom žalobce musí toliko doložit, že došlo k uzavření sňatku, aniž by musel prokazovat, že s manželkou má trvalý partnerský vztah a žije ve společné domácnosti [§ 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Důkazní břemeno se naopak přesunulo na žalovaného, který musí prokázat, že manželství bylo uzavřeno účelově (srov. body 60 až 62 již citovaného rozsudku NSS sp. zn. 4 Azs 228/2015). Po přicestování do České republiky na základě krátkodobého víza by pak žalobce mohl podat novou žádost o povolení k přechodnému pobytu (jehož získání by bylo výše popsáním způsobem rovněž usnadněno). I v tomto případě tedy jde o okolnost, která jde k tíži žalobce.
35. Nad rámec uvedeného nicméně soud poznamenává, že, jak plyne z výše citovaného *soft law* a judikatury (viz bod 21), samotná snaha cizince získat sňatkem *taktéž* imigrační výhodu, ještě nestačí k závěru o účelovosti manželství. Jinak řečeno, pokud se snoubenci (zpravidla na základě pragmatické úvahy) rozhodnou uzavřít manželství i z důvodu, že tím jednomu z nich bude usnadněno získání pobytového titulu, nejedná se bez dalšího o obcházení zákona podle § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců.
36. Žalobce dále namítl, že žalovaný neměl hodnotit účelovost jeho manželství. Této námitce nelze přisvědčit, neboť nemá oporu v zákoně. Ustanovení § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců jednoznačně stanoví, že krátkodobé vízum se neudělí, jestliže se cizinec dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat vízum k pobytu na území, *zejména pokud účelově uzavřel manželství*. Tato úprava vychází z čl. 35 směrnice o volném pohybu osob [ve spojení s čl. 1 odst. 2 písm. a) vízového kodexu], který umožňuje odeprít práva podle této směrnice (mj. právo na vstup na území členských států a právo pobytu po dobu do tří měsíců, viz čl. 5 odst. 2 a čl. 6 odst. 2) v případě zneužití práv, například

účelových sňatků. Je tedy povinností žalovaného posoudit, zda manželství žalobce není účelové. Skutečnost, že totéž je zkoumáno i v řízení o povolení k přechodnému pobytu (§ 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, který opět transponuje čl. 35 směrnice o volném pohybu osob] na uvedeném nic nemění.

37. Žalobce dále namítl, že manželka žalobce není sociálně slabou osobou, která by z toho důvodu byla nucena uzavírat účelové sňatky. Jak plyne z příručky pro účelové sňatky, jedním z indikativních kritérií účelového manželství je i skutečnost, že občan Evropské unie je v tíživé finanční situaci, např. silně zadlužen [„*abusers are more likely to be in a bad financial situation (for example, heavily indebted)*“, viz str. 37]. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že podle výpisu z katastru nemovitostí ze dne 13. 3. 2018 (list vlastnictví č. X pro k. ú. S.) je manželka žalobce vlastnící pozemku st. X, jehož součástí je stavba rodinného domu, a pozemků p. č. X a p. č. X (vše v k. ú. S.). Žádná z nemovitostí není zatížena cizími právy. Podle výpisu z účtu manželky žalobce ze dne 8. 1. 2018 činil zůstatek k tomuto dni 317 503,60 Kč. Podle daňového přiznání manželky žalobce k dani z příjmů fyzických osob za rok 2016 činil v jejím případě základ daně 117 993 Kč a po uplatnění slevy na poplatníka a daňového bonusu na vyživované dítě jí vznikl přeplatek na dani ve výši 13 404 Kč. Obdobné příjmy deklarovala i ve zdaňovacím období roku 2015. Podle výsledku žalobcovy manželky ze dne 19. 6. 2017 činí její výdaje na bydlení asi 7 000 Kč, přispívá jí krom žalobce i její syn, který s ní také žije ve společné domácnosti.
38. Žalobci lze přisvědčit, že v zásadě není podstatné, jak jeho manželka získala nemovitý majetek. Již ze skutečnosti, že jí výlučně (aniž by k němu bylo zřízeno cizí právo, např. zástavní právo zajišťující hypotéku) náleží, lze usuzovat na její nikoliv špatnou majetkovou situaci. O tomtéž pak svědčí i poměrně vysoký zůstatek na jejím účtu. Co se týče jejích příjmů, skutečně nejsou vysoké (asi 11 000 Kč měsíčně), ale ani zcela zanedbatelné, a v poměru k výdajům na bydlení (s přihlédnutím k podílu ostatních členů domácnosti) se nejeví jako nedostatečné. Na základě podkladů opatřených žalovaným proto nelze uzavřít, že by manželka byla ve špatné finanční situaci, která by ji motivovala k uzavření účelového sňatku. K tomu by musely přistoupit další skutečnosti, např. její vysoké zadlužení nebo skutečnost, že prostředky na jejím účtu byly získány právě jako odměna za sňatek se žalobcem, které však z obsahu správního spisu neplynou. Závěr žalovaného o špatné finanční situaci manželky žalobce tedy nemá oporu ve správním spise.
39. Dále žalobce namítl, že navázání vztahu s manželkou krátce po vstupu na území České republiky nesvědčí o účelovosti manželství. S tím soud nemůže souhlasit. Žalobce přijel do České republiky dne 16. 12. 2016, v lednu 2017 navázal vztah se svou manželkou a 1. 3. 2017 podal žádost o povolení přechodného pobytu. Skutečnost, že si během tří měsíců, v nichž je povinen tento typ žádosti podat (§ 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců), „stihl“ najít partnerku, je minimálně podezřelá a jde k jeho tíži. Soud však znovu poznamenává, že uvedené faktory stále toliko nasvědčují možnému obcházení zákona. Zejména je nutno délku a intenzitu vztahu a jeho vývoj hodnotit podle stavu ke dni rozhodnutí žalovaného, nikoliv pouze podle stavu před podáním žádosti o povolení k přechodnému pobytu.
40. Konečně žalobce namítl, že neudělení víza by přineslo odloučení žalobce od jeho manželky. K této námitce lze toliko obecně uvést, že existence rodinného života mezi manželi je pojmově spjata s existencí řádného a skutečně existujícího, nikoliv pouze formálně uzavřeného (účelového) manželského svazku (srov. bod 13 rozsudku NSS ze dne 27. 3. 2014, č. j. 10 Azs 9/2014 – 32). Za daného stavu, kdy otázka existence manželského

stavu nebyla žalovaným dostatečně posouzena, by tedy jakékoliv závěry soudu byly předčasné.

41. S ohledem na shora uvedené závěry soud napadené rozhodnutí bez nařízení jednání zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a dále z důvodu, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, z části nemá oporu ve správním spise a z části vyžaduje zásadní doplnění [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
42. V dalším řízení žalovaný v první řadě doplní skutková zjištění týkající se současného stavu vztahu (manželského soužití) žalobce a jeho manželky, zejména s ohledem na příslušná indikativní kritéria *soft law*. Tato zjištění následně spolu s dalšími okolnostmi ohledně vztahu obou manželů, které plynou z obsahu správního spisu, komplexně posoudí v intencích závěrů vyslovených v tomto rozsudku a v souhrnu s ostatními skutečnostmi a především se neopomene důkladně vypořádat s těmi okolnostmi, které svědčí o řádném úmyslu manželů. Přitom bude v souladu s příručkou pro účelové sňatky postupovat tak, že nejprve vyhodnotí, zda manželství v dostatečné míře vykazuje známky opravdovosti (neúčelovosti). Až poté se případně zaměří na okolnosti značící jeho účelovost. Nebude-li možné bez pochyb prokázat účelovost, bude žalovaný považovat manželství za skutečné (viz shora citovaný rozsudek NSS sp. zn. 4 Azs 228/2015).
43. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., z něhož plyne, že právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem má účastník, který byl ve věci plně úspěšný. Žalovaný ve věci nebyl z procesního hlediska ani z části úspěšný, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Žalobce byl sice plně úspěšný, avšak práva na náhradu nákladů řízení se výslovně vzdal. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. února 2019

Mgr. Jitka Zavřelová , v. r.
předsedkyně senátu